

"Unused Yet Present: The Dormant Letters in Tamil"

S.Murugesapandian

Asst.Director (Retd), All India Radio, 2 F-1. Sanfield Apartment,

15/1. J.N. Nagar 3rd Street, Postal Thanthi Nagar Main Road, Madurai - 625017.

ABSTRACT

The Tamil language comprises a rich array of vowels and consonants, yet not all of them are actively used in contemporary spoken and written forms. Some letters, particularly certain vowels and consonantal clusters, have fallen into dormancy due to shifts in linguistic habits, alternative usages, and lack of emphasis in education and media. This paper explores the phenomenon of "dormant letters" in Tamil, focusing on specific characters such as "ஒள" (ou) and consonantal combinations related to "ஞ்" (ñ) and "ங்" (ṅ). The decline in their usage can be attributed to several factors, including phonetic simplification, the influence of other languages, evolving speech patterns, and the absence of these characters in commonly used words. Additionally, many speakers today are unfamiliar with the proper pronunciation of these letters, further contributing to their diminished role. This study proposes strategies to revive and reintegrate these letters into active usage. By examining historical and literary evidence, the paper suggests ways to reintroduce these phonetic elements through education, linguistic reforms, and conscious incorporation into modern Tamil vocabulary. The discussion highlights how restructuring certain words and reinforcing phonetic awareness can help preserve the linguistic integrity of Tamil while making it accessible to both native speakers and new learners..

ARTICLE INFO

Received : 20 February 2025

Revised : 30 February 2025

Accepted : 01 March 2025

KEYWORDS

vowels, Tamil Language,
Dormant Letters in Tamil

உறங்கும் உயிர் மெய்கள்

ச. முருகேசபாண்டியன்.M.A, PG.Dip.in JMC,

உதவி இயக்குநர் (ப.நி).அகில இந்திய வானொலி, F-1. சான்பீல்டு அடுக்ககம்,
15/1. ஜெ.என். நகர் 3வது தெரு, தபால் தந்தி நகர் பிரதான சாலை, மதுரை - 625017

சுருக்கம்:

தமிழ் எழுத்துகளில் அனைத்து எழுத்துகளையும் நாம் எழுதவோ பேசவோ பயன்படுத்துகிறோமா..? சிந்தித்துப் பார்த்தால் இல்லையென்பதுதான் பதில். உயிர் எழுத்துகளாகட்டும் மெய்யெழுத்துகளாகட்டும் இவற்றில் பல எழுத்துகள் பயன்பாட்டிற்கு

வருவதேயில்லை. தவிர, சில எழுத்துகளை, எங்கு பயன்படுத்துவது, எப்படி உச்சரிப்பது என்பதைக்கூட பலர் தெரிந்திருக்கவில்லை என்பது கசப்பான உண்மை. ஏதோ வேற்றுமொழி பேசுபவர்களிடம் தெரிந்திருக்கவில்லையென எண்ணவேண்டாம். தமிழ் மக்களிடமே இப்படியொருநிலை உள்ளதெனில் வியப்புதானே..! அந்தவகையில், தமிழில் எந்தெந்த எழுத்துகள் அதிகம் பயன்பாட்டில் இல்லாமல் உறக்கநிலையில் உள்ளன...அதற்கு என்ன காரணம்? எந்த வகையிலெல்லாம் அவ்வெழுத்துகளுக்கு உயிரோட்டம் கொடுக்கமுடியும் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் சிந்திப்பதே இக்கருத்தியலின் நோக்கம்.

உறக்கநிலை எழுத்துகள்:

உயிரெழுத்தில்:

"ஒள"

மெய்யெழுத்துகளில்:

"ஞ்" தொடர்பான உயிர்மெய்கள்

அதாவது,

ஞி, ஞீ, ஞு, ஞூ, ஞெ, ஞே, ஞை, ஞொ, ஞோ, ஞௌ

அடுத்து,

"ங் " தொடர்பான உயிர்மெய்கள்

அதாவது,

ங், ஙா, ஙி, ஙீ, ஙு, ஙூ, ஙெ, ஙே, ஙை, ஙொ, ஙோ, ஙௌ

இவை தவிர,

"ஒள" தொடர்புடைய உயிர்மெய்கள். (எ.கா) தெள, மெள, மௌ போன்ற

எழுத்துகள்.

உறக்கநிலைக்குக் காரணம்:

மேற்கண்டவற்றில் பல எழுத்துகளின் உச்சரிப்பு இன்றைய தலைமுறையினரில் பலருக்குத் தெரியவில்லையென்பது உண்மை. காரணம், அவ்வெழுத்துகளுக்குப் பதிலாக வேறு எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தி வந்தது, அவ்வெழுத்துகள் கொண்ட சொற்களின் பற்றாக்குறை, இவ்வெழுத்துகள் கொண்ட புதியசொற்களை உருவாக்காமை, பெரும்பாலான மக்களின் மேலோட்டமான தமிழறிவு, பள்ளிப்பாடங்கள் மற்றும் பத்திரிகை ஊடகங்களில் இவ்வெழுத்துகளின் சொற்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமை எனப் பட்டியலிடலாம்.

"ங்" கரம் பயன்பாடு:

பயன்பாட்டில் அருகிவரும் சில எழுத்துகளில் ஒன்றான, " ங் " எனும் மெல்லின உயிர்மெய் எழுத்துகளின் பயன்பாடு பற்றி முதலில் சிந்திப்போம்.

சுமார் 15- 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்வரை 'ங' எனும் உயிர்மெய் எழுத்து புழக்கத்தில் இருந்தது. குறிப்பாக கல்வெட்டுகள், பட்டயங்கள், கிரையப் பத்திரங்கள், கடிதங்கள் ஆகியவற்றில்கூட பயன்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக,

'இங்ஙனம், அங்ஙனம்' எனும் வார்த்தைகள் அதிகம் புழங்கின. கடிதங்களின் முடிவில், "இப்படிக்கு, இதையே, இந்த வகையில்" என்பதைக் குறிக்கும் வகையில், 'இங்ஙனம்' எனும் வார்த்தை பயன்பட்டது. அதேபோல், 'அங்ஙனம்' எனும் சொல் "அப்படிக்கு, அப்படியே , அந்தவகையில்" எனும் பொருளைக் குறிக்கப் பயன்பட்டது. தற்போது கூட 'கங்ஙனம்' எனும் சொல், 'கங்கணம்' என மருவி, கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு வேலைசெய்கிறான் எனும் பொருளிலும் ; கோயிலுக்குக் கங்கணம்(காப்பு) கட்டியிருக்கிறான் எனும் பொருளிலும் பரவலாகப் பயன்படுத்துவதை அறியமுடியும். அதேபோன்று, 'எங்ஙனம், உங்ஙனம்' என்ற சொற்களும் பயன்பாட்டில் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. ஒளவைப் பிராட்டியும் "ஙப்போல் வளை" என்று ஆத்திசூடியில் குறிப்பிட்டிருப்பார். ஆனால், ங் எனும் எழுத்து பயன்படுவதுபோன்று 'ங, ஙா, ஙி, ஙீ' போன்ற மற்ற எழுத்துகள் யாவும் தற்போது பயன்படாதிருக்கின்றன என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. மேலும் இவ்வெழுத்துகளை உச்சரிப்பது எப்படி என்பதுகூட பலருக்கு மறந்துவிட்டன.

இதற்குக் காரணம், முன்னர் கூறியதுதான். இப்படிப்பட்ட ஓர் சூழலில், உறக்க நிலையிலுள்ள இவ்வெழுத்துகளைத் தமிழ் மக்களிடமும் புதிதாகத் தமிழ் கற்போருக்கும் எவ்வாறு கொண்டு சேர்ப்பது? ஏற்கனவேயுள்ள சொற்களில் இவ்வெழுத்துகளை எவ்வாறு கட்டமைப்பது..? போன்ற சிந்தனைகள் எழுவது இயற்கையே. இதற்குத் தீர்வு என்னவென்று சிந்திக்கும்போது,

இதுகுறித்து,

சுட்டுயா எகர வினாவழி அவ்வை

ஒட்டி ஙவ்வும் முதலா கும்மே

'அ, இ, உ' என்ற சுட்டு எழுத்துகளைத் தொடர்ந்தும் 'எ, யா' எனும் வினாயெழுத்துகளைத் தொடர்ந்தும்;

அகரத்தை ஒட்டியும் 'ங்' என்ற மெய் வரும் என்பார் நன்னூலார்.

எ.கா: "அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், எங்ஙனம், யாங்ஙனம்"

எனவே இதுபோன்ற, நம்முன்னோர்கள் பயன்படுத்திய "இங்ஙனம், அங்ஙனம், உங்ஙனம், எங்ஙனம், யாங்ஙனம்" சொற்களைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்த முயற்சிக்கலாம்; அடுத்ததாக,

"இங்கு, அங்கு, சங்கு" போன்ற சொற்களில் கடைசி எழுத்துகளை 'ங்கர உயிர்மெய்' இறுதியில் வரும் வகையில் "இங்ங், அங்ங், சங்ங்" என எழுதலாம். அப்படியென்றால் , 'இங்கு, அங்கு, சங்கு' என எழுதுவது தவறா? எனக்கேள்வி எழும்.

இவ்விடத்தில், இங்கு,அங்கு,சங்கு எனும் சொற்களிலுள்ள 'கு' எனும் வல்லின உயிர்மெய்யானது ங்+உ=ங் எனும் மெல்லின உயிர்மெய் ஓசையில்தான் ஒலிக்கிறது. எனவே, ஓசை அடிப்படையில் சொல்லிப்பார்த்தால் 'அங்ங், இங்ங், சங்ங்' என எழுதுவதே சரியாகத்தோன்றும். இது இலக்கணப்படி சரியா? என நினைக்கத் தோன்றினால் இலக்கணப்படியும், இது சரியென வாதிடமுடியும்.

இன எழுத்துகள்:

பொதுவாக, வல்லின எழுத்துகளான க,ச, ட, த, ப, ற எனும் எழுத்துகளில் "றகரம்" எல்லா இடங்களிலும் வல்லொலியாகவே ஒலிக்கும். பிற எழுத்துகளான க,ச,ட, த, ப ஆகியவை மெல்லொலிகளாகச் சில இடங்களில் ஒலிப்பதைக் காணலாம்.

எ.கா: அகம், சுகம்; தங்கம், பங்கம்; பாசம், நேசம்; கொஞ்சல், ஊஞ்சல்; ஆடல், பாடல்; காதல், சாதல்; மந்தம், பந்தம்; துன்பம், கோபம்.

மேற்கண்ட சொற்களில் வல்லெழுத்துகள், மெல்லொலிகளாகவே ஒலிப்பதை உணரலாம். இதுபற்றி இலக்கண நூல்களிலும் மெய்யெழுத்துகளில் "க, ச, ட,த, ப, ற" வல்லின எழுத்துகளுக்கு 'இன எழுத்துகளாக "ங், ஞ், ண்,ந், ம், ன்" என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும், மெல்லின மெய்கள் முன், அதன் இன எழுத்துகள் மயங்கும் என்பதும் இலக்கணவிதி. ஆனால், ஏன் அவ்வாறு மெல்லொலிகளாக ஒலிக்க வேண்டும் அல்லது மயங்கவேண்டும்..? இன எழுத்துகளைப் பயன்படுத்த வேண்டியதன் அவசியம் என்ன..? என்று சிந்தித்திக்கும்போது, இம்மாற்றங்கள் பற்றி தமிழ் இலக்கண அறிஞர் கால்டுவெல் அவர்கள், இது தமிழில் தொன்றுதொட்டு இருந்துவரும் 'வழக்கம்' எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். தவிர, இவ்வழக்கமானது,

"பிறமொழிச் சொற்களின் கலப்பு, அதன் ஓசை, உச்சரிப்புக்கேற்ற தமிழ் எழுத்து வடிவம் இல்லாமை, எழுத்துகளின் உருமாற்றம், மற்றும் பேச்சுவழக்குகளின் தாக்கம் ஆகியவற்றால் நிகழ்ந்திருக்கலாம் அல்லது தற்காலிக ஏற்பாடாகவும் அமைத்திருக்கலாம்" என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்து.

இனி, ஏற்கனவேயுள்ள 'வல்லொலி மெல்லொலியாகப்' பயின்றுவரும் சொற்களை எவ்வாறு ஓசை, பொருள்மாறாது கட்டமைப்பது என்பது பற்றி சிந்திக்கலாம்.

எடுத்துக்காட்டில் குறிப்பிட்ட "தங்கம், பங்கம்" என்ற சொற்களை எவ்வாறு மீட்டுருவாக்கம் செய்வது?

இங்கே, மெல்லோசையுடைய "ங்" எனும் மெல்லின எழுத்துக்குப் பதிலாக வல்லோசையுடைய "க" எனும் வல்லினமானது தனது ஓசைநிலை மெலிந்து, மெல்லின ஓசையுடன் ஒலிக்கின்றது. இது, இங்கே தேவையில்லாத செயல்பாடு. அதற்குப் பதிலாக அச்சொற்களைத், "தங்ஙம், பங்ஙம்" என நேரடி மெல்லின எழுத்துகளையே பயன்படுத்தி, எழுத்து வழக்கிலும் பேச்சுவழக்கிலும் கட்டமைக்க முயற்சிக்கலாமே..? இதன் மூலம் சரியான ஓசையுடன் உச்சரிப்பும்,சரியான எழுத்தைச் சரியான இடத்தில் பயன்படுத்திய திருப்தியும் கிடைக்கின்றதல்லவா..?

இலக்கண வரையறை:

மேற்கூறிய கட்டமைப்பு நன்றாகத் தோன்றினாலும், முன்னர் இருந்ததுபோன்றே இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே, அதனால் என்ன குற்றங்குறை வந்துவிட்டது? இலக்கணப் போலியில் 'முதல், இடை, கடைப் போலிகள்' உள்ளன. அந்தவிதிகளின்படி எழுத்துகள் மாற்றம்பெறலாமே எனச் சிலர் எண்ணலாம்.

'அசல் இருக்கும் போது நகலை' ஏன் பயன்படுத்தவேண்டும்? சில சொற்கள், தொன்றுதொட்டு இலக்கண வரம்புக்குட்பட்டோ உட்படாமலோ காலச்சூழலில் மாற்றம்பெற்று பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதாலேயே அவையெல்லாம் மாற்றப்படக்கூடாது என்பது விதியல்ல. அந்தவகையில், ஏற்கனவேயுள்ள தமிழ்ச் சொற்களில் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்வது தவறோ இலக்கண விதியீறலோ ஆகிவிடாது என்பதை உணரவேண்டும். மற்றொரு முக்கியமான காரணத்தையும் நாம் உற்றுநோக்குவது கட்டாயம்.

பாரம்பரியத் தமிழர்களாகிய நமக்கு, "சிங்கம், தங்கம், பங்கம், சங்கம்" போன்ற சொற்கள் எழுத்து, பேச்சு வழக்கில் பழக்கப்பட்டவையாதலால் அவற்றைச் சரியாக உச்சரிக்க முடிகின்றது. இதையே, புதிதாகத் தமிழ் கற்கும் வேற்று மொழிக்காரர் எப்படி உச்சரிப்பார் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

அதாவது, இணையம் வழியாகவோ; அயல்நாட்டிலோ புதிதாகத் தமிழ் கற்கும் வேற்றுமொழிக்காரர் 'சிங்கம், தங்கம், சங்கொலி' எனும் சொற்களை,

சிங் + க்+க+ ம் என்றும்; தங் + க்+க+ ம் என்றும்; சங் + க்+ஒ +ல்+இ என்றும் வல்லோசையுடன் உச்சரிப்பதை உணரமுடியும். ஏனென்றால், எழுத்துகளின் உச்சரிப்பைச் சரியாகச் செய்யவேண்டும் என்ற காரணத்தால் அவர் அவ்வாறு உச்சரிக்க நேரிடுகிறது. இதையே,

'சிங்ஙம், தங்ஙம், சங்ஙொலி' என எழுதப்படும்போது உச்சரிப்பிலும் ஓசையின் அடிப்படையிலும் அச்சொற்களைத் தமிழர்களாகிய நாம் எப்படி உச்சரிக்கிறோமோ அதேபோன்று சுலபமாகவும் தடுமாற்றமின்றியும் அவர்களால் உச்சரிக்க முடியும்.

அதேபோன்று, 'வங்காளம், வங்கி, சிங்கை, சங்கே முழங்கு, தெங்கூர், இங்கிதம், சங்கீதம்' போன்ற சொற்களையும் 'வல்லோசை'யின்(இன எழுத்து) தாக்கமின்றி 'மெல்லின' எழுத்துகளைக் கொண்டே பொருளை உணர்த்த முடியும். அதாவது,

"வங்ஙாளம், வங்ஙி, சிங்ஙை, சங்ஙே முழங்ஙு, தெங்ஙூர், இங்ஙிதம், சங்ஙீதம்" என்றவாறு எழுதி உச்சரிக்கும்போது மெல்லினத்தின் உண்மையான மெல்லோசை வெளிப்படுகிறதல்லவா? சிந்திப்போம்.

“ஞ”கரம் பயன்பாடு:

"ஞ" எழுத்துத் தொடர்பாகச் சிந்திக்கையில், இன்றைய காலகட்டத்தில் 'ஞ' மற்றும் 'ஞா' எழுத்துகளைத் தவிர ஏனைய "ஞ்" தொடர்பான 'உயிர்மெய்' எழுத்துகளின்

பயன்பாடு என்பது பெரும்பாலும் குறைந்த, வழக்கொழிந்த நிலையிலேயே காணப்படுகின்றன. காரணம், ஏற்கனவே கூறியபடி அவ்வெழுத்துகளின் சரியான உச்சரிப்பைத் தெரிந்து கொள்ளாதது; அவ்வெழுத்துகளுக்கேற்ற சரியான சொற்கள் புழக்கத்தில் இல்லாமை; தற்போது சரியான சொற்கள் வழக்கிலிருந்தும் பயன்படுத்தத் தவறியதுமே எனலாம்.

முதலில், இவ்வெழுத்துகளின் உச்சரிப்புகளைத் தெரிந்துகொள்வது அவசியம். ஆரம்ப வகுப்பில் ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுத்ததைச் சற்று நினைவு கூர்ந்து ஒருமுறை உச்சரித்துப் பார்த்துக்கொள்வது அவசியம். இனி, சொற்களைப் பற்றி சிந்திப்போம்.

“ஞ” எனும் மெய் ஆ, எ, ஒ எனும் மூன்று உயிரெழுத்துகளோடு கூடி மட்டுமே மொழி முதலாகும் என்பார் தொல்காப்பியர்.

“ஆ எ ஒ எனும் மூவுயிர் ஞகாரத்து உரிய”- தொல். எழுத்து.

ஆனால் இதுபற்றி, இலக்கண நூலான நன்னூலில் கூறப்படுவது என்னவெனில்,

“அஆஎஒவ்வொடு ஆகும் ஞம்முதல்”

அதாவது, அ, ஆ, எ, ஒ எனும் நான்கு உயிரெழுத்துகளுடன் இணைந்து ‘ஞ’ மொழிக்கு முதலில் வரும் என்கிறது.

எ.கா:

ஞமலி, ஞாயிறு, ஞெகிழி, ஞொள்கிற்று

இவை தவிர, ‘ஞ’ தொடர்பாக, நாம் அதிகமாக புழங்கும் சொற்களில் சில,

இஞ்சி, ஞாயிறு, ஞாநி, பஞ்சு, வெஞ்சினம், செஞ்சி, நெஞ்சம் இப்படிப் பலசொற்கள் உள்ளன. பொதுவாக, தமிழர் பேச்சுவழக்கிலும் எழுத்துவழக்கிலும் ‘ஞ’ எனும் மெய்யெழுத்தின் பயன்பாடு மட்டுமே அதிகம் காணப்படுகிறது. மெல்லினமான “ஞ” எழுத்துக்கு “ச்” என்பது இன எழுத்தாகும் என்பதே இலக்கணவிதி. இதையும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். இதன் உயிர்மெய் எழுத்துகளான ‘ஞ, ஞா, ஞை’ போன்றவை சிலசொற்களில் மட்டுமே கையாளப்படுகின்றன.

எ.கா: ஞமலி(நாய்), ஞாலம், ஞாநி, ஞாயிறு, ஞேயம்(அன்பு), மஞ்ஞை(மயில்)

இதில், ‘ஞமலி’ என்றால் நாய் என்றும்; ‘மஞ்ஞை’ என்றால் மயில் என்பதும், இதைப் படிக்கும் போதுதான் பலருக்கும் தெரிந்திருக்கும்..!

அன்பு எனும் பொருள்படக்கூடிய ‘ஞேயம்’ தற்போது ‘நேயம்’ என்றும் ‘நேசம்’ என்றும் வழங்கிவருவதை அறியலாம். நேசம் என்பது வடசொல் என்று கருதலாம். ஞேயம் என்பது பேச்சு வழக்கில் நேயம் என மருவி பின்னர் எழுத்து வழக்கிலும் ‘ஞ’ கரம், ‘ந’ கரமாகி நேயம் எனத் தொடர்ந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. இப்படி, ஞகர உயிர்மெய்கள் மிகக் குறைவான எண்ணிக்கையில் பயின்றபோதும் அவற்றில் பெரும்பாலானவை ‘உலக வழக்கிலும், எழுத்து வழக்கிலும்’ அருகிவிட்டன. இவ்வெழுத்துகள், போதிய

சொற்களில்லாமலும் மருவியநிலையிலும் வழக்கொழிந்து 'உறக்கநிலை' எழுத்துகளாக, எண்ணிக்கையில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன.

உறக்கநிலை மீட்சி:

இப்படி உறக்கநிலை எழுத்துகளாகவுள்ள 'ஞகர உயிர்மெய்களை' மீண்டும் பயன்படுத்த வாய்ப்புள்ளதா என சிந்திக்கையில், ஓரளவுக்கு வாய்ப்புள்ளதாகவே கருதமுடிகிறது. அதாவது,

'இஞ்சி, அஞ்சேல், நியாயம், நேயம்' போன்ற சொற்களை எடுத்துக்கொண்டால், இவற்றை உச்சரிக்கும் முறைக்கும், இவற்றையே கீழ்க்கண்டவாறு எழுதி அதாவது,

'இஞ்ஞி, அஞ்ஞேல், ஞாயம், ஞேயம்' என எழுதி உச்சரிக்கும்போதும் எழுகின்ற ஓசையில் பெருத்த வேறுபாட்டைக் காணமுடியவில்லை. மேலும், ஏற்கனவேயுள்ள பேச்சுவழக்கிற்குப் பெரிதும் ஒத்துப்போகும் நிலையையும் உணரமுடியும். பேச்சுவழக்கில் இணக்கமாகும்போது அவற்றை எழுத்துவழக்கில் முறைப்படுத்துவதும் சாத்தியமே. (ஞகர உயிர்மெய்களைச் சொற்களில் சேர்க்கும்போது மலையாள மொழியின் ஓசைநயத்தை கேட்கமுடிகிறதா?) சாத்தியமே எனக்கூறும்போது இனிமேல்,

"ஞகர மெய் தன் உயிர்மெய்யோடு சேர்ந்துவரும்"

என்று இலக்கணவிதி எழுதிவிட முடியுமா..? முடியாதென்பதே உண்மை.

எ.கா: வெஞ்சினம் - வெஞ்ஞினம் - வெஞ்ஜினம்

பஞ்சு - பஞ்ஞு - பஞ்ஜு

நெஞ்சம் - நெஞ்ஞம் - நெஞ்ஜம்

இதுபோன்று பலசொற்களுள்ளன. எனவே, இதைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து முடிவு செய்யவேண்டும். அடுத்து, இன்னொன்றையும் இங்கே உற்றுநோக்குவது நல்லது. அதாவது, 'ஞ்' எனும் மெல்லின உயிர்மெய்யெழுத்துகளோடு, ஏறத்தாழ இதே ஒலிப்போசையுடைய " ஜ் " எனும் 'கிரந்தத்தமிழ்' உயிர்மெய்யெழுத்துகள் போட்டிபோடுவதை உணரலாம். இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது, ஒருசில "ஞகர உயிர்மெய்கள்" மட்டுமே "ஞகர மெய்"யுடன் சேரவாய்ப்புண்டு. அதுபற்றி விரிவான ஆய்வுகள் செய்யப்படவேண்டும். அந்த வகையில், "ங்"கர, "ஞ்"கர உயிர்மெய்யெழுத்துகளில் உறக்கநிலையிலுள்ள பெரும்பாலான எழுத்துகளை, விழிப்படையச்செய்ய வேண்டியது இன்றைய தமிழ்ச்சமுதாயத்தின் கடமைகளுள் ஒன்றெனக்கொள்வது அவசியம்.

இக்கருத்துக்கு வலுசேர்க்க, மற்றொருவகையில் சிந்திப்பதன் மூலம் உண்மையை உணர்த்த முடியும். அதாவது, 'இடையின்' மெய்யெழுத்துகளான 'ல, ள, ழ' எனும் எழுத்துகளை எடுத்துக் கொள்வோம். இதில், "பள்ளி, பல்லி" என இரு சொற்களை

ஆராய்வோம். இரு சொற்களிலும் 'இடையின் மெய்களே' வருகின்றன. இடையின் மெய்யெழுத்துதானே என்று "பள்ளி" என்பதை "பள்ளி" என்றோ "பல்லி" என்ற சொல்லை "பல்லி" என்றோ எழுத முடியுமா? ஓசை ஓரளவு அனுசரித்துதானே வருகிறது, அதனால் எழுதுகிறேன் என்று சொன்னால் எவ்வளவு அபத்தமாகிவிடும் என்பதை ஒப்பீடு செய்து சிந்திக்க வேண்டும்.

இது போன்ற பிரச்சினையெல்லாம், வடமொழிச்சொற்கள் நம் தமிழில் அதிகமாகப் புழங்க ஆரம்பித்ததால் உண்டான தாக்கமேயொழிய தனித்தமிழ் நடைமுறைகளுக்கு இது உகந்ததல்ல. எனவே ஏற்கனவேயுள்ள மரபுப்படி தொடர்வதுதான் சிறப்பு எனத் தமிழார்வலர்கள் சிலர் கருத வாய்ப்புண்டு.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட 'திருக்குறள்' உள்ளிட்ட பண்டைய இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் 'வடமொழிச்சொற்கள்'பலவும் 'இன எழுத்துகள்' வழியாகவே கையாளப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். ஆழ்ந்து சிந்திக்கையில் ஓர் உண்மை நன்கு புலப்படும். அதாவது, அக்காலகட்டத்தில் வடமொழிச்சொற்கள், நம்பேச்சுத் தமிழில் அதிகம் பயின்று வந்திருக்கின்றன. ஆனால், அதற்கான 'தமிழ் எழுத்துகள்/ வடிவங்கள்' உருவாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அதன் காரணத்தால் 'இன எழுத்துகள்' பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்பதுதானே உண்மையாயிருக்கும். ஆகவே, பழைய நிலையே தொடரவேண்டுமென நினைப்பது நவீன கால சிந்தனைகளுக்கும் மொழி வளர்ச்சிக்கும் ஒத்துவராதல்லவா?

எனவே, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் காலச்சூழலில் வல்லெழுத்துகளின் தாக்கத்தால் அப்புறப்படுத்தப்பட்டு பயன்பாடற்றுக்கிடந்த மெல்லின எழுத்துகளை, நம்காலத்திலாவது மீட்டுக் கொணர்ந்து, பயன்பாட்டிற்குக் கொண்டு வரவேண்டும்.

“ஒள”காரம் பயன்பாடு:

சில மெய்யெழுத்துகள்தான் உறக்கநிலையில் உள்ளனவென்றால், உயிரெழுத்துகளில் ஒன்றான "ஒள" எழுத்தின் நிலையும் நம்மைச் சிந்திக்கவைக்கிறது. 'ஒள' எழுத்தின் பயன்பாடும், 'ஒளகார எழுத்தின் உயிர்மெய்' களின் நிலையும் உறக்கநிலையில்தான் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. 'ஒள' எழுத்து பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னரே விவாதத்துக்குரியதாகிவிட்டது. அதன்தொடர்ச்சியாகவே, 'ஒள' எழுத்து வருமிடங்களில் 'அவ்' என்று எழுதப்பட்டது, எழுதப்படும் வருகிறது.

எ.கா: ஒளவை - அவ்வை
ஒளடதம் - அவடதம்
கௌதமர் - கவுதமர்/ கவ்தமர்
பௌர்ணமி - பவுர்ணமி
மௌலி - மவுலி / மவ்லி.

‘ஒளவை’ எனும் சொல்லை ‘அவ்வை’ என்றெழுதுவது சரியென்றால் ‘அவ்வாறு’, ‘அவ்வகையில்’ எனும் சொற்களை ‘ஒளவாறு’, ‘ஒளவகையில்’ என ஓசை

அடிப்படையில் எழுதமுடியுமே என்பது ஈண்டு சிந்திக்கத்தக்கது. இப்படிப் பலசொற்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இவ்வாறு பல நிலைகளில் சிந்திக்கையில், 'ஒள' தொடர்பான உயிர் மற்றும் மெய்யெழுத்துகளுக்கு, ஓசையடிப்படையில் சரியான மாற்று இருப்பதாகவே கருத முடிகிறது. இவைபோன்ற காரணிகளால், 'ஒள' எனும் எழுத்து, தற்போது தேவையா? என வாதிடும் தமிழறிஞர்களும் உண்டு. இதற்கு எதிர்ப்புகளும் இல்லாமலில்லை. எந்தவொரு சீர்திருத்தத்தின்போதும் 'ஆதரவு, எதிர்ப்பு' என்ற இரு நிலைப்பாடுகளும் உண்டாவது இயற்கையே. அப்படியிருந்தால்தானே சிறப்பானதொரு தீர்வு கிடைக்கும்.

நிறைவுரை:

பல்வேறு கோணங்களில் சிந்திக்கும்போது, காலநீட்சியில், இலக்கணமும் மாற்றம் பெறக்கூடியதுதான் என்பது தெற்றென விளங்கும். அதுதான், மொழிக்கும் மொழியியலுக்கும் விழுமியம் சேர்க்கும். காலச்சூழலுக்கும் மொழிப் பயன்பாட்டிற்கும் ஏற்ப இலக்கண வரையறைகளும் புதிதாக மீட்சி பெறவேண்டும். அப்போதுதான் மொழியானது வளம்பெறுவதுடன் வரலாறும் படைக்கும். பழம்பெரும் 'தமிழ் இலக்கணங்கள்' போற்றப்பட வேண்டியவைகளே. ஆனால், காலந்தோறும் அவற்றுள்ளும் மாற்றங்கள் வாயிலாக மெருகேற்றப்பட்ட 'இலக்கண வழிநூல்கள்' வந்துள்ளதையும் கவனிக்கத் தவறக்கூடாது. பழமைவாதம் பேசி மொழி மீட்சியை, வளர்ச்சியை முடக்கி விடக்கூடாது. எனவே இதுகுறித்த ஆய்வுகளை, இந்தக் காலகட்டத்திலாவது விரிவுபடுத்தி "உறங்கும் உயிர் மெய்" எழுத்துகளுக்கு 'உயிரோட்டம்' கொடுக்க, அரசும் தமிழறிஞர் பெருமக்களும் முன்வரவேண்டும். ஏட்டில், வெறும் எண்ணிக்கையில் மட்டுமிருக்கும் எழுத்துகளுக்கு உயிரோட்டம் கொடுக்க வேண்டியது அன்னைத் தமிழுக்கு நாம் செய்யும் மாபெரும் தொண்டு.

பார்வை நூல்கள்:

1. தொல்காப்பியம்-இளம்பூரணர்.
2. நன்னூல்
3. எழுத்து வருகை வரலாறு தமிழ்இணையக் கல்விக் கழகம்

References

1. Tholkappiyam-Ilampooran.
2. Nannul
3. History of writing Tamil Internet Education Association